

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 18 2018, nummers 428 – 453 dinsdag 8 mei 2018

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2018

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Omgevingsrecht	5
Wabo	5
Waterwet.....	5
Ambtenarenrecht.....	5
Ziekte en arbeidsongeschiktheid.....	6
Werkloosheid	6

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Bijstand	7
Sociale zekerheid overig	9
Bestuursrecht overig	10
Arbeidsomstandighedenwet.....	10
Wegenverkeerswet	12
Wet op de kansspelen	13
Wet op de rechtsbijstand	13
Vreemdelingenrecht.....	15
Regulier.....	15
Terugkeerbesluit.....	16
Asiel.....	17
Unieburgers	18
Gemeenschapsonderdaan	19
Richtlijnen en verordeningen	21
Vreemdelingenbewaring	22
Procesrecht.....	23

Algemeen bestuursrecht

JnB2018, 428

Grote Kamer ABRS, 02-05-2018, 201607055/1/A3

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid, thans: de staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

Awb 1:3

Arbeidsomstandighedenwet 28a

BESLUIT. Een waarschuwing die is gebaseerd op een wettelijk voorschrift is in ieder geval een besluit als de waarschuwing een voorwaarde is voor het toepassen van een sanctiebevoegdheid in bepaalde situaties en dus een essentieel onderdeel is van een sanctieregime. Hierbij is niet van belang of bij het opleggen van de sanctie nog een belangenafweging moet plaatsvinden. Indien het bestaan van een waarschuwing een wettelijke toepassingsvoorwaarde is voor de uitoefening van een andere bevoegdheid, kan in bezwaar en beroep tegen het vervolgbesluit het bestaan van de - in rechte onaantastbaar geworden - waarschuwing niet meer aan de orde worden gesteld.

Weigering om een waarschuwing als bedoeld in artikel 28a, eerste lid, van de Arbeidsomstandighedenwet in te trekken.

[...]

[appellante] betoogt dat de rechtbank ten onrechte niet tot de conclusie is gekomen dat de aan haar gegeven waarschuwing wél een besluit is. Op grond van artikel 28a, tweede lid, van de Arbeidsomstandighedenwet is een waarschuwing noodzakelijk om een boete te kunnen opleggen, zodat uit de waarschuwing een rechtsgevolg voortvloeit.

[appellante] wijst in dit verband op de uitspraak van de Centrale Raad van Beroep van 5 januari 2009, [ECLI:NL:CRVB:2009:BG9682](#) en stelt dat de rechtbank zich ten onrechte baseert op de uitspraak van de Afdeling van 16 november 2011, [ECLI:NL:RVS:2011:BU4598](#).

[...]

In navolging van hetgeen is betoogd in de onderdelen 5.7 en 5.8 van de conclusie van de staatsraad advocaat-generaal [[ECLI:NL:RVS:2018:249](#) – red.] en in lijn met de in de onderdelen 4.9 en 4.10 van de conclusie weergegeven jurisprudentie van de Centrale Raad van Beroep en het College van Beroep voor het bedrijfsleven overweegt de Afdeling het volgende over het rechtskarakter van een waarschuwing die is gebaseerd op een wettelijk voorschrift.

Een dergelijke waarschuwing is in ieder geval een besluit als de waarschuwing een voorwaarde is voor het toepassen van een sanctiebevoegdheid in bepaalde situaties en dus een essentieel onderdeel is van een sanctieregime. Hierbij is, anders dan zou kunnen worden afgeleid uit de uitspraak van de Afdeling van 16 november 2011, niet van belang of bij het opleggen van de sanctie nog een belangenafweging moet plaatsvinden. Het bestaan van de waarschuwing is immers hoe dan ook een toepassingsvoorwaarde voor de uitoefening van de sanctiebevoegdheid. De waarschuwing heeft binnen het sanctieregime rechtsgevolg omdat hiermee een bevoegdheid wordt ontsloten die er

anders niet zou zijn, namelijk de bevoegdheid om bij een volgende overtreding een bestuurlijke sanctie op te leggen die zonder de waarschuwing niet tot de mogelijkheden zou behoren. De waarschuwing zorgt dus in die zin voor een wijziging van de rechtspositie van belanghebbende, dat bij toekomstige vergelijkbare overtredingen een andere sanctie kan worden opgelegd. Hierbij is, anders dan de staatssecretaris betoogt, niet van belang wat de looptijd van een waarschuwing is.

De waarschuwing op grond van artikel 28a, eerste lid, van de Arbeidsomstandighedenwet is een op de wet gebaseerde waarschuwing. Voorts is deze waarschuwing een voorwaarde voor de toepassing van de bevoegdheid om een bevel tot stillegging te geven bij een tweede of herhaalde overtreding. Deze waarschuwing is dan ook onderdeel van een sanctieregime. Deze waarschuwing is daarom een besluit. Gelet hierop is ook de beslissing op het verzoek om intrekking van deze waarschuwing een besluit. Het betoog van [appellante] slaagt.

De Afdeling ziet voorts aanleiding om de gevolgen van het in rechte onaantastbaar zijn van een op de wet gebaseerde waarschuwing te preciseren, in lijn met de in onderdeel 5.12 van de conclusie weergegeven jurisprudentie van de Afdeling en de Centrale Raad van Beroep. Indien, zoals in het voorliggende geval aan de orde is, het bestaan van een waarschuwing een wettelijke toepassingsvoorwaarde is voor de uitoefening van een andere bevoegdheid, kan in bezwaar en beroep tegen het vervolgbesluit het bestaan van de - in rechte onaantastbaar geworden - waarschuwing niet meer aan de orde worden gesteld. De systematiek van de regelgeving kan zodanig zijn dat de aan de waarschuwing ten grondslag gelegde feiten en omstandigheden van belang zijn bij de beoordeling van een vervolgbesluit (bijvoorbeeld een boetebesluit). In die situatie kan niet aan de enkele omstandigheid dat de waarschuwing in rechte onaantastbaar is geworden de gevolgtrekking worden verbonden dat de feiten en omstandigheden die aan de waarschuwing ten grondslag zijn gelegd als vaststaand moeten worden aangenomen.

[ECLI:NL:RVS:2018:1449](#)

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) uitgebracht. In deze zaak heeft de Staatsraad-Advocaat-Generaal op 24 januari 2018 een conclusie genomen ([ECLI:NL:RVS:2018:249](#)). Deze uitspraak is tevens in deze nieuwsbrief opgenomen onder nummer 437.

JnB2018, 429

ABRS, 02-05-2018, 201700420/1/A3

minister van Veiligheid en Justitie (thans de minister van Justitie en Veiligheid).

Awb 6:4

BEZWAAR. Het systeem van de Awb verdraagt zich niet met het indienen van verscheidene bezwaarschriften tegen eenzelfde besluit door een belanghebbende.

Gedeeltelijke toewijzing van het verzoek van [appellant] om openbaarmaking van documenten. Geen toekenning dwangsommen voor het niet tijdig beslissen op de aanvraag.

[...]

Tot slot betoogt [appellant] dat hij twee bezwaarschriften heeft ingediend tegen het besluit op bezwaar waarvoor afzonderlijke dwangsommen zijn verbeurd.

Dit betoog slaagt niet. Met de rechtbank is de Afdeling van oordeel dat het zich niet verdraagt met het systeem van de Awb, dat een belanghebbende tegen eenzelfde besluit verscheidene bezwaarschriften indient. De twee bezwaarschriften van [appellant] moeten worden aangemerkt als één bezwaarschrift, gericht tegen het [primaire] besluit [...].

[ECLI:NL:RVS:2018:1450](#)

JnB2018, 430

MK Rechtbank Oost-Brabant, 21-03-2018, SHE 17/2957

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (voorheen: de staatssecretaris van Veiligheid en Justitie), verweerder.

Awb 8:41

GRIFFIERECHT. In het geval verzuimd is het griffierecht te voldoen, schrijft artikel 8:41, zesde lid, van de Awb dwingend niet-ontvankelijkverklaring van het beroep voor. Een belangenafweging is daarbij dus niet aan de orde. De door eisers gemachtigde gestelde schrijvende omstandigheden kunnen dus niet tot het door eiser gewenste resultaat leiden.

[ECLI:NL:RBOBR:2018:2067](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK Rechtbank Limburg, 24-04-2018 (publ. 03-05-2018), AWB/ROE 17/1968 ([ECLI:NL:RBLIM:2018:3897](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

Jurisprudentie Waterwet:

- MK ABRS, 02-05-2018, 201704370/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2018:1460](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB2018, 431

MK CRvB, 03-05-2018, 17/5638 MAW

minister van Defensie, thans de Staatssecretaris van Defensie (staatssecretaris).
Inkomensbesluit militairen (IBM) 11, 13

MILITAIR AMBTENARENRECHT. WAARNEMING. FINANCIËLE COMPENSATIE.
Overtuigend is naar voren gekomen dat appellant op uitstekende wijze zijn taken heeft verricht, zowel in zijn organieke functie als in die van waarnemend [naam functie]. Voorts is hier van belang dat het bedrag van de beloning (€ 900,-) in geen verhouding staat tot de hoogte van de waarnemingstoelage voor een rechtmatige waarneming ten bedrage van € 5.556,96, wat niet aannemelijk maakt dat de beloning (alleen) ten doel had om te voorzien in de financiële compensatie voor het, in aanvulling op zijn eigen werkzaamheden door appellant vervullen van de taken van [naam functie]. De conclusie is dat de staatssecretaris in redelijkheid niet heeft kunnen besluiten de beloning van € 900,- in mindering te brengen op de aan appellant toegekende financiële compensatie.

[ECLI:NL:CRVB:2018:1326](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB2018, 432

CRvB, 03-05-2018, 15/5871 WIA

Raad van bestuur van het Uvv.

Verordening (EG) nr. 883/2004 51 lid 3

Wet WIA

WET WIA. VERZEKERING. Met juistheid heeft de rechtbank geoordeeld dat appellant naar nationaal recht niet verzekerd is geweest voor de Wet WIA. Hij is weliswaar woonachtig geweest in Nederland, maar is hier niet als werknemer of zelfstandige werkzaam geweest. Op het moment van het intreden van zijn arbeidsongeschiktheid was hij werkzaam in het Verenigd Koninkrijk. Op grond van artikel 51, derde lid, van Vo 883/2004 kan appellant dan geacht worden ook in aanmerking te kunnen komen voor een (pro-rata) uitkering op grond van de Wet WIA, voor zover hij voldoet aan de overige voorwaarden. Eén van deze voorwaarden is dat hij verzekerd moet zijn geweest voor de Wet WIA. Omdat hij dat niet is geweest, kan hij niet in aanmerking komen voor een (gedeeltelijke) Wet WIA-uitkering, ongeacht zijn medische situatie.

[ECLI:NL:CRVB:2018:1334](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Werkloosheid

JnB2018, 433

MK Rechtbank Gelderland, 01-05-2018, 16/4901 en 17/2050

Stichting Regionaal Opleidingen Centrum Aventus, te Apeldoorn, eiseres;
Raad van Bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen te Groningen, verweerder.

WW

Besluit sollicitatieplicht werknemers WW en IOW 2012 1

WW. SOLLICITATIEPLICHT. De rechtbank is van oordeel dat het plaatsen van een cv op een vacaturesite niet is aan te merken als een sollicitatieactiviteit zoals bedoeld in het Besluit sollicitatieplicht werknemers. De rechtbank sluit daarbij aan bij de door eiseres aangehaalde rechtspraak van de CRvB van 17 december 2008, [ECLI:NL:CRVB:2008:BG8905](#). Het plaatsen van een cv op een vacaturewebsite is onvoldoende concreet, aangezien deze sollicitatie niet rechtstreeks is gericht aan een specifiek door betrokkene uitgekozen werkgever. Desondanks is de rechtbank van oordeel dat verweerder terecht geen maatregel aan [derde belanghebbende] heeft opgelegd. Volgens vaste rechtspraak (bijvoorbeeld [ECLI:NL:CRVB:2008:BG6916](#)) volgt uit de tekst van artikel 24, eerste lid, aanhef en onder b, van de WW dat van het niet-nakomen van de daar genoemde verplichtingen geen sprake is indien de werknemer niet kan worden verweten wat hij heeft gedaan of nagelaten. Gelet op het feit dat verweerder volgens een vaste gedragslijn het plaatsen van een cv op een vacaturewebsite als sollicitatieactiviteit beschouwt en dit ook als zodanig op de website heeft vermeld, kan [derde belanghebbende] niet worden verweten dat hij op dit punt de voorschriften van de sollicitatieplicht niet is nagekomen.

[ECLI:NL:RBGEL:2018:1977](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2018, 434

Rechtbank Amsterdam, 03-05-2018, AMS 18/132

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Amsterdam, verweerder.

PW

PARTICIPATIEWET. INTREKKING EN TERUGVORDERING. FRUITS OF THE POISONOUS TREE. In de rechtspraak wordt niet snel aangenomen dat door derden (bijvoorbeeld de politie) verkregen bewijs *niet* door een bestuursorgaan mag worden gebruikt. (Zie bijvoorbeeld [ECLI:NL:CRVB:2015:1636](#)). Dit mag alleen niet als sprake is van bewijs dat is verkregen op een wijze die zozeer indruist tegen hetgeen van een behoorlijk handelende overheid mag worden verwacht, dat dit gebruik onder alle omstandigheden ontoelaatbaar moet worden geacht. De rechtbank heeft geen aanknopingspunten gevonden voor het oordeel dat in deze zaak aan dit criterium is voldaan. De vraag of sprake was van onrechtmatig verkregen bewijs kan daarom verder in het midden blijven. Het voorgaande leidt tot de conclusie dat verweerder op grond van de

bevindingen van het politieonderzoek nader onderzoek mocht doen naar de rechtmatigheid van de uitkering. I.c. heeft verweerder de Pw-uitkering van eiser over de perioden in geding terecht herzien of ingetrokken. Verweerder was vervolgens verplicht om het bedrag aan teveel ontvangen Pw-uitkering (€ 6.776,58) van eiser terug te vorderen.

[ECLI:NL:RBAMS:2018:2958](https://ecli.nl/RBAMS:2018:2958)

JnB2018, 435

Rechtbank Gelderland, 30-04-2018, 17/4624

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Nijmegen, verweerder.
WWB 31

BIJSTAND. LETSELSCHADEVERGOEDING. VERMOGEN. De enkele stelling dat sprake is van gewijzigde inzichten levert geen onvoorziene omstandigheid of zwaarwegende reden op om terug te kunnen komen op een niet onjuist genomen besluit.

In maart 2012 heeft eiser van schadeverzekeraar Achmea een letselschadevergoeding ontvangen van € 150.000,-. De schadevergoeding omvatte een bedrag van € 15.000 aan smartengeld of immateriële schade. Eiser heeft in augustus 2012 bijstand aangevraagd. Eiser heeft bij zijn aanvraag gemeld dat hij een schadevergoeding had ontvangen. Verweerder heeft de aanvraag afgewezen omdat eisers vermogen was vastgesteld op € 14.354,16 terwijl de vermogensgrens € 5.685,- bedroeg. Volgens verweerder werd van de letselschadevergoeding slechts 2/3 deel van de immateriële schadevergoeding als vermogen in aanmerking genomen, terwijl de rest van de letselschadevergoeding buiten beschouwing werd gelaten. Eiser heeft berust in de afwijzing en heeft vervolgens ingeteerd op een deel van zijn vermogen.

Eiser heeft zich op 16 januari 2013 weer gemeld voor bijstand. Verweerder heeft vervolgens geconcludeerd dat van eiseres vermogen een bedrag van € 140.000,- volledig buiten beschouwing wordt gelaten. Bij besluit van 14 maart 2013 is aan eiser bijstand toegekend per 2 maart 2013. In dat besluit heeft verweerder vermeld dat de letselschadevergoeding tot een bedrag van € 140.000,- wordt vrijgelaten.

Verweerder heeft eisers recht op bijstand beëindigd omdat het overgebleven bedrag van de schadevergoeding van ongeveer € 120.000,- niet aangemerkt moet worden als inkomen maar als vermogen. Eiser beschikt volgens verweerder met dat vermogen over voldoende middelen om in zijn levensonderhoud te voorzien.

Rechtbank: De rechtbank is van oordeel dat het oorspronkelijke besluit van 14 maart 2013 niet als een fout besluit kan worden aangemerkt omdat het niet in strijd is met een geschreven of ongeschreven rechtsregel. Verweerder was bevoegd om aan eiser bijstand toe te kennen ook al lag zijn vermogen boven de toepasselijke vermogensgrens. Deze bevoegdheid was geregeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder m, van de Wet Werk en Bijstand (WWB). Dat artikel bepaalt dat vergoedingen voor materiële en immateriële schade niet tot de middelen worden gerekend, voor zover deze naar het oordeel van het college uit een oogpunt van bijstandsverlening verantwoord zijn. Volgens vaste rechtspraak is verweerder op grond van deze bepaling vrij om zelf de grenzen te bepalen van wat bij de bijstandsverlening verantwoord is. Verweerder heeft geen beleid opgesteld

voor de gebruikmaking van deze bevoegdheid zodat verweerder in het geval van eiser een individuele afweging heeft gemaakt. In 2012 heeft verweerder geconcludeerd dat een bedrag van € 140.000,- van de letselschadevergoeding buiten beschouwing werd gelaten en dat eiser moest intereren op zijn vermogen van € 14.354,16. Nadat eiser op dat deel van zijn vermogen had ingeteerd, heeft verweerder de bijstand in 2013 toegekend waarbij eisers vermogen tot een bedrag van € 140.000 buiten beschouwing is gelaten. Bij zowel de beoordeling in 2012 als in 2013 had verweerder de beschikking over alle benodigde gegevens. Verweerder heeft een weloverwogen afweging gemaakt en gebruik gemaakt van zijn bevoegdheid om een deel van het vermogen buiten beschouwing te laten.

De rechtbank overweegt dat een bestuursorgaan bevoegd is om terug te komen van een rechtmatig en begunstigend besluit mits sprake is van onvoorziene omstandigheden en zwaarwegende redenen. Het bestuursorgaan zal bij het voor de toekomst beëindigen van begunstigende besluiten in concrete situaties steeds een belangenafweging moeten maken tussen de nieuwe omstandigheden en de belangen die de betrokkene heeft bij het besluit waarop hij vertrouwt. Bij het maken van die afweging is van belang in hoeverre de betrokkene mocht vertrouwen op het ongewijzigd in stand blijven van het besluit. Bij de belangenafweging moet bovendien recht worden gedaan aan het zorgvuldigheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel. Verweerder heeft aan de beëindiging van de bijstand ten grondslag gelegd dat sprake is van gewijzigde inzichten. Verweerder heeft desgevraagd niet bekend gemaakt waaruit de gewijzigde inzichten bestaan. Verweerder heeft geen beleid opgesteld of een vaste gedragslijn gevolgd, zodat een wijziging daarvan niet aan de orde is. De enkele stelling dat sprake is van gewijzigde inzichten levert geen onvoorziene omstandigheid of zwaarwegende reden op om terug te kunnen komen op een niet onjuist genomen besluit. Verweerder heeft niet kunnen onderbouwen op grond van welke zwaarwegende redenen de rechtszekerheid van eiser moet wijken. Verweerder heeft daarnaast nagelaten een deugdelijke belangenafweging te maken. De rechtbank is dan ook van oordeel dat verweerder niet in redelijkheid gebruik heeft kunnen maken van de bevoegdheid om terug te komen van het besluit van 14 maart 2013.

Gegrond beroep.

[ECLI:NL:RBGEL:2018:1965](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB2018, 436

MK CRvB, 02-05-2018, 17/2223 WLZ

CIZ

Wet langdurige zorg (Wlz) 3.2.1 lid 1 aanhef en onder b ten tweede

WET LANGDURIGE ZORG. 24 UUR PER DAG ZORG IN DE NABIJHEID. Alhoewel ook voor de Raad duidelijk is dat appelllant veel zorg nodig heeft, is hiermee geen sprake van een situatie als bedoeld in artikel 3.2.1, eerste lid, aanhef en

onder b, ten tweede, van de Wlz. Reeds hierom komt appellant niet in aanmerking voor zorg op grond van de Wlz.

Afwijzing aanvraag zorg op grond van de Wlz.

Raad: Uit artikel 3.2.1, eerste lid, aanhef en onder b, ten tweede, van de Wlz volgt dat een verzekerde slechts toegang heeft tot Wlz-zorg, indien hij vanwege een somatische of psychogeriatrische aandoening of beperking of een verstandelijke, lichamelijke of zintuiglijke handicap een blijvende behoefte heeft aan 24 uur per dag zorg in de nabijheid, omdat hij zelf niet in staat is om op relevante momenten hulp in te roepen en hij, om ernstig nadeel voor hem zelf te voorkomen, door zware regieproblemen voortdurend begeleiding of overname van taken nodig heeft. Uit het weekschema ambulante hulpverlening van appellant blijkt dat tijdens diverse doordeweekse dagdelen en vrijwel het gehele weekend geen begeleiding is ingepland. Ter zitting heeft de gemachtigde van appellant hierover verklaard dat appellant niet constant zorg nodig heeft en dat appellant in staat is om zo nodig buiten de ingeplande uren de ambulante hulpverlening te bellen en de benodigde hulp in te roepen. Alhoewel ook voor de Raad duidelijk is dat appellant veel zorg nodig heeft, is hiermee geen sprake van een situatie als bedoeld in artikel 3.2.1, eerste lid, aanhef en onder b, ten tweede, van de Wlz. Reeds hierom komt appellant niet in aanmerking voor zorg op grond van de Wlz.

[ECLI:NL:CRVB:2018:1310](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Arbeidsomstandighedenwet

JnB2018, 437

MK ABRS, 02-05-2018, 201607055/1/A3

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid, thans: de staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:3 lid 1, lid 2

Arbeidsomstandighedenwet 28a lid 1

ARBEIDSOMSTANDIGHEDENWET. Waarschuwing. Besluit. De waarschuwing op grond van artikel 28a, eerste lid, van de Arbeidsomstandighedenwet is een op de wet gebaseerde waarschuwing. Voorts is deze waarschuwing een voorwaarde voor de toepassing van de bevoegdheid om een bevel tot stillegging te geven bij een tweede of herhaalde overtreding. Deze waarschuwing is dan ook onderdeel van een sanctieregime. Deze waarschuwing is daarom een besluit. Gelet hierop is ook de beslissing op het verzoek om intrekking van deze waarschuwing een besluit.

[ECLI:NL:RVS:2018:1449](#)

Zie verder over het rechtskarakter van de waarschuwing de samenvatting in deze JnB onder nummer 428.

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) ("Bestuurlijke waarschuwing als onderdeel van een wettelijk sanctieregime is een besluit") uitgebracht.

JnB2018, 438

MK ABRS, 02-05-2018, 201705635/1/A3

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid (thans: de staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid), appellant.

Arbeidsomstandighedenbesluit (Arbobesluit) 3.16 lid 1, 4.45

Arbeidsomstandighedenregeling (Arboregeling) Bijlage XIIIa artikel 43, 44

ARBEIDSOMSTANDIGHEDENBESLUIT. Boete. Overtreding artikel 4.45 lid 1 van het Arbobesluit. Voor de uitvoering en uitleg van artikel 4.45 van het Arbobesluit heeft de rechtbank aansluiting mogen zoeken bij de artikelen 43 en 44 van Bijlage XIIIa van de Arboregeling.

Over de wijze waarop aan de wettelijke norm invulling moet worden gegeven is onduidelijkheid blijven bestaan. Bijgevolg kunnen de constatering in het boeterapport niet leiden tot de conclusie dat er een overtreding heeft plaatsgevonden

[...] bestuurlijke boete [...]

[...] Het hoger beroep ziet op de vraag of [wederpartij] artikel 4.45 van het Arbobesluit heeft overtreden en [....].

[...] Artikel 4.45, eerste lid, van het Arbobesluit betreft een doelvoorschrift. In het tweede lid, aanhef en onder a en d, wordt, gelet op de formulering, dwingend voorgeschreven welke maatregelen de werkgever moet nemen om het in het eerste lid genoemde doel te bereiken. De in het tweede lid genoemde maatregelen bieden, hoewel ze dwingend zijn geformuleerd, de werkgever de ruimte om zelf de werkmethoden in te richten teneinde aan de in het eerste lid genoemde norm te voldoen en zijn in zoverre als open normen te beschouwen. Nu artikel 4.45 in zoverre open normen geeft en de minister niet via een beleidsregel of anderszins aan deze normen invulling heeft gegeven, heeft de rechtbank voor de uitvoering en uitleg van artikel 4.45 van het Arbobesluit aansluiting mogen zoeken bij de artikelen 43 en 44 van Bijlage XIIIa van de Arboregeling aangezien daarin is bepaald aan welke eisen moet zijn voldaan voor afgifte van certificaten aan bedrijven die asbestgerelateerde werkzaamheden verrichten. [...]

[...] Voor zover de minister betoogt dat het voldoen aan de voorgeschreven maatregelen van artikelen 43 en 44 van Bijlage XIIIa van de Arboregeling niet afdoende is om aan de norm van artikel 4.45, eerste lid, van het Arbobesluit te voldoen, overweegt de Afdeling dat uit de regelgeving onvoldoende duidelijk blijkt hoe werkgevers aan deze norm kunnen voldoen. Daarbij komt dat in artikel 3 van de Arbeidsomstandighedenwet in dat verband wordt verwezen naar de stand van de wetenschap en de professionele dienstverlening. De Afdeling stelt vast dat over de wijze waarop aan de wettelijke norm invulling moet worden gegeven serieuze discussie is blijven bestaan tussen beide ter zake deskundige partijen. Daardoor is over die invulling van die norm onduidelijkheid blijven bestaan. Bijgevolg kunnen de constatering in het boeterapport niet leiden tot

de conclusie dat er een overtreding heeft plaatsgevonden.[...]

[ECLI:NL:RVS:2018:1465](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wegenverkeerswet

JnB2018, 439

MK ABRS, 02-05-2018, 201708171/1/A2

college van burgemeester en wethouders van de Ronde Venen, appellant.

WEGENVERKEERSWET. Verkeersbesluit. Verhogen maximumsnelheid.

Onderzoek geluidproductieplafonds. Bij dit onderzoek hoefde geen rekening te worden gehouden met eventuele cumulatie van het geluid van de A2 en het geluid van Schiphol. Gelet op de in de Richtlijn luchtkwaliteit gestelde grenswaarden, moeten de effecten van de verhoging van de maximumsnelheid op de luchtkwaliteit worden onderzocht en worden betrokken bij het nemen van het verkeersbesluit. Verwijzing naar ABRS 08-3-2017, [ECLI:NL:RVS:2017:622](#).

[...] Bij het verkeersbesluit is de maximumsnelheid op het wegtraject verhoogd naar 130 km/uur tussen 19.00 uur en 6.00 uur (de volgende dag).

[...] Gelet op artikel 11.19 en 11.20 van de Wm heeft de minister terecht laten onderzoeken of de met het verkeersbesluit mogelijk gemaakte hogere maximumsnelheid op het wegtraject er toe leidt dat de geluidproductieplafonds op de referentiepunten aan weerszijden van dat deel van de A2 worden overschreden. [...]

Anders dan het college betoogt hoefde bij dit onderzoek geen rekening te worden gehouden met eventuele cumulatie van het geluid van de A2 en het geluid van Schiphol. Uit artikel 11.33, eerste en zesde lid, van de Wm, gelezen in samenhang met artikel 11.30, vijfde lid, van die wet en artikel 16 van de Regeling geluid milieubeheer volgt dat een akoestisch onderzoek naar de effecten van de samenloop van de geluidsbelasting van de weg en een andere geluidsbron, zoals een luchthaven, alleen noodzakelijk is in het kader van de voorbereiding van een besluit tot vaststelling of wijziging van de geluidproductieplafonds.

[...] Richtlijn 2008/50/EG van 20 mei 2008 (Pb 2008 L 152; hierna: Richtlijn luchtkwaliteit) is geïmplementeerd in titel 5.2 en bijlage 2 van de Wm en de daarop gebaseerde Regeling beoordeling luchtkwaliteit. Tevens is, ter implementatie van de Richtlijn luchtkwaliteit het Nationaal Samenwerkingsprogramma Luchtkwaliteit (NSL) opgesteld. Het NSL is een programma dat is gebaseerd op artikel 5.12, eerste lid, van de Wm en is gericht op het voldoen aan grenswaarden op het gehele grondgebied van Nederland.

In artikel 5.16, tweede lid, van de Wm zijn de bevoegdheden en wettelijke voorschriften vermeld, bij de uitoefening of toepassing waarvan de grenswaarden overeenkomstig het eerste lid in acht moeten worden genomen. Het nemen van een verkeersbesluit als hier in geding behoort daar niet bij. Dit betekent dat de grenswaarden in bijlage 2 van de Wm niet gelden voor een verkeersbesluit. Ook het NSL staat aan het nemen van het verkeersbesluit niet in de weg.

Het vorenstaande neemt niet weg dat, gelet op de in de Richtlijn luchtkwaliteit gestelde grenswaarden, de effecten van de verhoging van de maximumsnelheid op de luchtkwaliteit moeten worden onderzocht en worden betrokken bij het nemen van het verkeersbesluit (zie de uitspraak van de Afdeling van 8 maart 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:622](#)). [...]
[ECLI:NL:RVS:2018:1431](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet op de kansspelen

JnB2018, 440

MK ABRS, 02-05-2018, 201602865/1/A3 e.v.

raad van bestuur van de Kansspelautoriteit (KSA).

Wet op de kansspelen (Wok) 1, 4a, 15, 16 lid 1, 27b lid 1, 33, 33a, 33b

WET OP DE KANSSPELEN. Sportprijsvragen en lotto's. Het in artikel 16 van de Wok vervatte éénvergunningstelsel voor sportprijsvragen is een gerechtvaardigde beperking van artikel 56 van het VWEU. Of het in artikel 27b van de Wok vervatte éénvergunningstelsel voor lotto's een gerechtvaardigde beperking van artikel 56 van het VWEU is, is vanwege een motiveringsgebrek nog niet duidelijk. KSA heeft onvoldoende gemotiveerd dat het niet in strijd is met het vereiste van horizontale consistentie dat voor lotto's en goede doelen loterijen verschillende stelsels gelden.

[ECLI:NL:RVS:2018:1466](#)

JnB2018, 441

MK ABRS, 02-05-2018, 201700232/1/A3 e.v.

raad van bestuur van de Kansspelautoriteit (KSA).

Wet op de kansspelen (Wok) 1, 4a, 14a, 14b, 33, 33a, 33b

WET OP DE KANSSPELEN. Instantloterijen. Het in de Wok vervatte éénvergunningstelsel voor de instantloterijvergunning is een gerechtvaardigde beperking van artikel 56 van het VWEU en het is gerechtvaardigd dat KSA de instantloterijvergunning onderhands aan Lotto heeft verleend.

[ECLI:NL:RVS:2018:1467](#)

Bij deze uitspraken is een [persbericht](#) ("Kansspelautoriteit moet opnieuw beslissen over toelaatbaarheid monopolie voor lotto's") uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet op de rechtsbijstand

JnB2018, 442

MK ABRS, 02-05-2018, 201707078/1/A2

bestuur van de raad voor rechtsbijstand (raad).

Wet op de rechtsbijstand (Wrb) 1 lid 1, 12 lid 2 aanhef en onder g

Werkinstructie Z110 "vordering benadeelde partij in strafproces" (de werkinstructie)

RECHTSBIJSTAND. Strafproces Wilders-zaak. Artikel 12, tweede lid, aanhef en onder g Wrb. Voldaan aan voorwaarden werkinstructie voor verstrekking toevoeging. De vordering was in dit geval juridisch en feitelijk zodanig complex, dat van [wederpartij] niet kon worden verwacht dat hij dit zonder bijstand van Slachtofferhulp Nederland of een rechtsbijstandverlener kon doen.

[...] [Afwijzing verzoek van] wederpartij [...] om toevoeging van [X] ten behoeve van rechtsbijstand bij voeging als benadeelde partij in het strafproces tegen G. Wilders naar aanleiding van de door hem in maart 2014 gedane 'minder, minder'-uitspraak (hierna: de Wilders-zaak) [...] op grond van artikel 12, tweede lid, aanhef en onder g, van de Wet op de rechtsbijstand (hierna: de Wrb).

[...] De raad heeft ter zitting toegelicht dat de werkinstructie zo moet worden uitgelegd dat aan beide daarin neergelegde voorwaarden moet zijn voldaan voordat een toevoeging wordt verleend. Volgens de raad wordt daarbij eerst getoetst of Slachtofferhulp Nederland (SHN) hulp kan verlenen. Indien dat niet het geval is, wordt vervolgens getoetst of de vordering complex is.

[...] SHN kon de slachtoffers in de Wilders-zaak niet de bijstand [...] verlenen die zij normaal gesproken verleent. Dat dit niet het gevolg is van de juridische complexiteit van de vordering, maar van het ontmoedigingsbeleid van het OM, doet hieraan niet af. De rechtbank heeft dan ook terecht overwogen dat aan de eerste voorwaarde voor het verlenen van een toevoeging, te weten dat SHN geen bijstand kon verlenen, is voldaan.

[...] Anders dan de rechtbank heeft overwogen is in het kader van de vraag of de vordering of schade complex is de aard van het strafproces niet van belang. Dat de verdachte in deze strafzaak een bepaalde hoedanigheid heeft, er tegen hem meerdere aangiftes zijn gedaan en andere slachtoffers ook een vordering benadeelde partij hebben ingediend, betekent niet dat de vordering van de aanvrager van een toevoeging reeds daardoor complex is of wordt. Evenmin heeft het aantal zittingsdagen dat is uitgetrokken voor de behandeling van de strafzaak of de locatie van de strafzitting invloed op de complexiteit van de vordering. Bij het antwoord op de vraag of de vordering complex is heeft de rechtbank dan ook ten onrechte de aard van de strafzaak en de omvang van het strafproces betrokken.

Hoewel de raad dit betoog aldus terecht heeft voorgedragen, leidt dit niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak. De rechtbank is namelijk terecht, zij het op onjuiste gronden, tot het oordeel gekomen dat de vordering complex was. Daartoe is van belang dat voor zowel het aannemelijk maken van het bestaan van causaal verband tussen de delicten waarvoor Wilders terechtstond en de gestelde schade, als de onderbouwing van de hoogte van het te vorderen schadebedrag, nu het uitsluitend immateriële schade betreft, juridische kennis is vereist. Voorts is in dit kader van belang dat de rechtbank in deze zaak aanleiding heeft gezien een aparte zitting in te lassen voor de behandeling van de vorderingen van benadeelde partijen, waarbij de vorderingen nader konden worden toegelicht, en dat de advocaat van Wilders een (forse) tegenvordering had ingediend.

Deze omstandigheden maken dat de vordering in dit geval juridisch en feitelijk zodanig complex was, dat van [wederpartij] niet kon worden verwacht dat hij dit zonder bijstand van SHN of een rechtsbijstandverlener kon doen. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:1484](#)

JnB2018, 443

ABRS, 02-05-2018, 201705382/1/A2

bestuur van de raad voor rechtsbijstand (hierna: de raad).

Wet op de rechtsbijstand (Wrb) 34 g lid 1 aanhef en onder b

RECHTSBIJSTAND. Het belang van een rechtshulpverlener is rechtstreeks bij een besluit tot intrekking betrokken. Ook, en anders dan de Afdeling eerder heeft geoordeeld, in het geval de rechtshulpverlener alle werkzaamheden voor [appellante] onder de toevoeging heeft verricht.

[Intrekking van een] eerder aan [appellante] verleende toevoeging voor gesubsidieerde rechtsbijstand [...].

[...] [appellante] betoogt verder dat de raad ten onrechte haar toegevoegd advocaat, [X], als belanghebbende in de bezwaarprocedure heeft betrokken. [...]

De rechtbank heeft met juistheid overwogen dat het [primaire] besluit [...] financiële consequenties heeft voor [X], zodat de raad hem terecht in de bezwaarprocedure heeft betrokken. Zoals overwogen onder 4, heeft de intrekking van de toevoeging tot gevolg dat [X] de door hem gemaakte kosten volledig kan declareren bij [appellante]. Het bezwaar van [appellante] kan tot gevolg hebben dat de ingetrokken toevoeging weer herleeft en [X] slechts aanspraak kan maken op de vergoeding op basis van de toevoeging. Het financiële belang van [X] is daarmee tegengesteld aan dat van [appellante]. Dat [X] alle werkzaamheden voor [appellante] onder de toevoeging heeft verricht, doet aan dat financiële belang niet af. Ook in dat geval is het belang van de rechtshulpverlener, anders dan de Afdeling eerder heeft geoordeeld, rechtstreeks bij een besluit tot intrekking van een toevoeging betrokken. De mogelijkheid dat de relatie tussen [X] enerzijds en [appellante] en [gemachtigde] anderzijds verstoord raakt, maakt evenmin dat [X] geen eigen financieel belang heeft bij handhaving van de intrekking van de toevoeging. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:1462](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB2018, 444

MK ABRs, 26-04-2018, 201701272/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2004/114/EG 22

Vw 2000 54 lid 2 a

Vb 2000 3.91b

Regeling normering studievoortgang vanwege verblijfsvergunning in verband met studie
1

Gedragscode internationale student hoger onderwijs 4.6, 5.5, 7.3, 7.4, 7.5, 7.6, 7.7

Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek 7.51

Uitvoeringsbesluit WHW 2008 2.1

REGULIER. Studie. Het is aan de onderwijsinstelling en niet aan de staatssecretaris om de verschoonbaarheid te beoordelen van onvoldoende studievoortgang.

Uit de Nota van toelichting volgt dat, zoals de staatssecretaris terecht betoogt, de wetgever de verantwoordelijkheid om vast te stellen of een vreemdeling voldoende studievoortgang heeft behaald en te beoordelen of er persoonlijke omstandigheden waren die daaraan in de weg stonden, bij de onderwijsinstelling, die voor een student als referent optreedt, heeft gelegd. De Afdeling neemt daarbij, mede gelet op artikel 5.5 van de Gedragscode, in aanmerking dat, zoals de staatssecretaris ook in het besluit en het verweer heeft toegelicht, het bij uitstek aan de onderwijsinstelling die als referent optreedt, is om gedurende het studiejaar toezicht te houden op de studievoortgang van de student en in geval van achterblijvende studieresultaten in het persoonlijk contact met de student tijdens het studievoortgangsgesprek te bezien of eventueel sprake is van persoonlijke omstandigheden die een verschoonbare reden opleveren, nu het de onderwijsinstelling is, en niet de staatssecretaris, die zicht heeft op het programma dat de student volgt en zijn persoonlijke omstandigheden. Voorts is daarbij van belang dat, zoals de staatssecretaris terecht aanvoert, gelet op onder meer de artikelen 7.5, 7.6 en 7.7 van de Gedragscode, wat betreft de uitvoering van de Gedragscode is voorzien in een interne klacht- en verzoekschriftprocedure en dat, gelet op de artikelen 2f, 2g en 55a van de Vw 2000, in het kader van het toezicht op de naleving van de informatieplicht van de onderwijsinstelling - over onder meer het behalen van voldoende studievoortgang - de erkenning als referent kan worden geschorst of ingetrokken dan wel een bestuurlijke boete kan worden opgelegd. Dat de staatssecretaris desondanks op grond van artikel 3.91b, eerste lid, aanhef en onder b, van het Vb 2000 kan besluiten de verblijfsvergunning van de desbetreffende student niet in te trekken, doet aan het vorenstaande op zich niet af.

[ECLI:NL:RVS:2018:1425](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Terugkeerbesluit

JnB2018, 445

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, 25-04-2018, AWB 17/16706 en 17/16707

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2008/115/EG

EVRM 3, 8

TERUGKEERBESLUIT. Aan de orde is de vraag of verweerder bij het opleggen van een kaal terugkeerbesluit met een vertrektermijn van 28 dagen een toetsing moet verrichten aan artikel 8 van het EVRM. De rechtbank beantwoordt die vraag ontkennend. Het beroep van eiseres in dit verband op het arrest Paposhvili [EHRM, 13 december 2016, [ECLI:CE:ECHR:2016:1213JUD004173810](#)] berust op een verkeerde lezing ervan. Uit de in rechtsoverweging 221 van het arrest genoemde bewoordingen '*refusal to grant the applicant leave to remain*' moet worden afgeleid dat in de zaak die in dat arrest aan de orde was de vraag speelde of de vreemdeling voor verblijf in België in aanmerking had moeten komen op grond van een daartoe gedane aanvraag. Het gaat in het arrest niet om een zogeheten kaal terugkeerbesluit, zoals hier aan de orde. Het betoog faalt. Hetzelfde dient te gelden voor het beroep van eiseres op toetsing aan artikel 3 van het EVRM (medische omstandigheden).
[ECLI:NL:RBDHA:2018:4939](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB2018, 446

MK ABRS, 25-04-2018, 201709314/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

EU Handvest 9

Richtlijn 2003/86 4

Vw 2000 29 2 a

BW 10:32

ASIEL. Nareis. Voor erkenning van een huwelijk moeten beide partners minstens 18 jaar oud zijn. Uit het arrest Noorzia volgt niet dat artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn in de weg staat aan het stellen van een algemene minimumleeftijdseis.

De Gezinsherenigingsrichtlijn bevat geen omschrijving van het begrip huwelijk. In artikel 9 van het EU Handvest is bepaald dat het recht om te huwen en het recht om een gezin te stichten worden gewaarborgd volgens nationale wetten die de uitoefening van deze rechten beheersen. De staatssecretaris heeft zich gelet hierop terecht op het standpunt gesteld dat voor de uitleg van het begrip huwelijk aangesloten moet worden bij de in artikel 10:32 van het BW opgenomen vereisten voor een naar Nederlands internationaal privaatrecht rechtsgeldig huwelijk. Voor erkenning daarvan is derhalve vereist dat beide partners bij het aangaan van het huwelijk de leeftijd van 18 jaar hebben bereikt of die leeftijd hebben bereikt bij het verzoek om erkenning van dat huwelijk. Die minimumleeftijd is ook opgenomen in paragraaf B7/3.1.2 van de Vreemdelingencirculaire 2000 en geldt ook voor de toepassing van artikel 29, tweede lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000. Niet valt in te zien dat een algemene minimumleeftijd van 18 jaar voor het aangaan van een huwelijk, de essentie van het in artikel 9 van het EU Handvest neergelegde recht om te huwen aantast. [...] Uit het arrest [van het Hof van Justitie van

17 juli 2014, Noorzia t. Oostenrijk, [ECLI:EU:C:2014:2092](#)] kan dan ook niet worden afgeleid dat artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn in dit verband aan het stellen van een algemene minimumleeftijdseis in de weg staat. Daaruit volgt dat ook indien van een huwelijk tussen de vreemdeling en referent zou worden uitgegaan, een algemene minimumleeftijd van 18 jaar niet in strijd is met de Gezinsherenigingsrichtlijn.

[ECLI:NL:RVS:2018:1413](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Unieburgers

JnB2018, 447

HvJEU (Grote kamer), 02-05-2018, gevoegde zaken C-331/16 en C-366/16

K. tegen Nederland en H.F. tegen België.

Richtlijn 2004/38/EG 27 lid 2, 28 lid 1

UNIEBURGERS. De loutere aanwezigheid van een 1(F)-er die Unieburger is of familielid van een Unieburger is, op het grondgebied van het gastland vormt niet automatisch een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. Voordat een maatregel om redenen van openbare orde of openbare veiligheid wordt getroffen, dient een beoordeling per geval plaats te vinden.

Het Hof (Grote kamer) verklaart voor recht:

1) Artikel 27, lid 2, van richtlijn 2004/38/EG, moet aldus worden uitgelegd dat wanneer ten aanzien van een burger van de Europese Unie of een onderdaan van een derde land, familielid van een dergelijke burger, die de toekenning van een recht van verblijf op het grondgebied van een lidstaat aanvraagt, in het verleden een besluit tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus is gegeven krachtens artikel 1, afdeling F, van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, of krachtens artikel 12, lid 2, van richtlijn 2011/95/EU, de bevoegde autoriteiten van die staat op grond daarvan niet automatisch mogen oordelen dat de loutere aanwezigheid van de betrokkene op dat grondgebied, ongeacht of er gevaar voor recidive bestaat, een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de vaststelling van maatregelen van openbare orde of openbare veiligheid kan rechtvaardigen.

Het bestaan van een dergelijke bedreiging moet worden vastgesteld op basis van een beoordeling door de bevoegde instanties van het gastland van het persoonlijke gedrag van de betrokken persoon, waarbij rekening moet worden gehouden met de vaststellingen in het besluit tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en met de daaraan ten grondslag liggende aspecten, inzonderheid de aard en de ernst van de aan de betrokkene verweten misdrijven of gedragingen, de mate waarin hij persoonlijk betrokken was bij die misdrijven of gedragingen, het eventuele bestaan van gronden voor uitsluiting van zijn strafrechtelijke aansprakelijkheid en het al dan niet bestaan van een strafrechtelijke veroordeling. Bij die globale beoordeling moet ook in aanmerking worden genomen hoeveel tijd verstreken is sinds het vermoede plegen van de misdrijven

of handelingen en hoe de betrokkene zich nadien heeft gedragen, met name om uit te maken of uit dat gedrag blijkt dat de betrokkene nog steeds een houding aanneemt die de in de artikelen 2 en 3 VEU bedoelde fundamentele waarden aantast en dat daardoor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking zouden kunnen worden verstoord. De enkele omstandigheid dat het vroegere gedrag van die betrokken persoon zich heeft voorgedaan in de specifieke historische en maatschappelijke context van zijn land van herkomst, die zich niet opnieuw zal voordoen in het gastland, staat aan die vaststelling niet in de weg.

Overeenkomstig het evenredigheidsbeginsel moeten de bevoegde instanties van het gastland voorts de bescherming van het betrokken fundamentele belang van de samenleving afwegen tegen de belangen van de betrokken persoon met betrekking tot de uitoefening van zijn vrijheid van verkeer en van verblijf als burger van de Unie en zijn recht op eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven.

2) Artikel 28, lid 1, van richtlijn 2004/38 moet aldus worden uitgelegd dat wanneer de maatregelen die worden overwogen meebrengen dat de betrokken persoon van het grondgebied van het gastland wordt verwijderd, die lidstaat rekening moet houden met de aard en de ernst van het aan die persoon verweten gedrag, de duur en, in voorkomend geval, de rechtmatigheid van zijn verblijf in die lidstaat, de tijd die sinds het hem verweten gedrag verstreken is, zijn gedrag gedurende die tijd, de mate waarin hij een actueel gevaar voor de samenleving vormt alsook de hechtheid van de maatschappelijke en culturele banden en familiebanden met die lidstaat.

Artikel 28, lid 3, onder a), van richtlijn 2004/38 moet aldus worden uitgelegd dat het niet van toepassing is op de burger van de Europese Unie die niet beschikt over een duurzaam verblijfsrecht in het gastland in de zin van artikel 16 en van artikel 28, lid 2, van die richtlijn.

[ECLI:EU:C:2018:296](#)

Bij dit arrest is een [persbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Gemeenschapsonderdaan

JnB2018, 448

MK ABRs, 02-05-2018, 201704963/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

VWEU 20

Richtlijn 2004/38/EG 3, 7, 16

Vb 200 8.7, 8.12, 8.13, 8.17

GEMEENSCHAPSONDERDAAN. Het afgeleide verblijfsrecht van de vreemdeling krachtens artikel 20 van het VWEU kan niet worden aangemerkt als rechtmatig verblijf dat in aanmerking kan worden genomen voor de verkrijging van een duurzaam verblijfsrecht.

De vreemdeling verblijft bij haar twee minderjarige kinderen, beiden van Nederlandse nationaliteit. Zij heeft sinds 15 april 2011 een afgeleid verblijfsrecht krachtens artikel 20 van het VWEU. Deze uitspraak gaat over de vraag of de vreemdeling gelet op dat verblijf in aanmerking komt voor een duurzaam verblijfsrecht als bedoeld in artikel 16 van de Verblijfsrichtlijn. [...]

In zijn arrest van 21 december 2011, Ziolkowski en Szeja, ECLI:EU:C:2011:886, heeft het Hof uitleg gegeven over de vereisten van artikel 16, eerste lid, van de Verblijfsrichtlijn, waarnaar het tweede lid verwijst, en daarover in de punten 46 en 47 overwogen dat het begrip "legaal verblijf" dat in de bewoordingen "legaal [...] heeft verbleven" besloten ligt, moet worden opgevat als een verblijf in overeenstemming met de in de Verblijfsrichtlijn gestelde vereisten, in het bijzonder die van artikel 7, eerste lid. Een verblijf in overeenstemming met het recht van een lidstaat, dat evenwel niet aan de vereisten van artikel 7, eerste lid, van de Verblijfsrichtlijn voldoet, kan bijgevolg niet worden aangemerkt als een legaal verblijf in de zin van artikel 16, eerste lid, aldus het Hof.

Verder heeft het Hof in de punten 34 en 37 van het arrest Alarape en Tijani overwogen dat familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, slechts een duurzaam verblijfsrecht kunnen verwerven als die burger ten eerste zelf aan de voorwaarden van artikel 16, eerste lid, van de Verblijfsrichtlijn voldoet, en ten tweede, bedoelde familieleden tijdens de betrokken periode bij hem hebben gewoond. Hieruit volgt volgens het Hof dat alleen de perioden van verblijf van de bedoelde familieleden waarin zij voldoen aan de vereisten van artikel 7, tweede lid, van de Verblijfsrichtlijn, in aanmerking kunnen worden genomen voor de verkrijging van een duurzaam verblijfsrecht.

Artikel 7 van de Verblijfsrichtlijn is geïmplementeerd in artikelen 8.12 en 8.13 van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: het Vb 2000). Artikel 16 van de Verblijfsrichtlijn is geïmplementeerd in artikel 8.17 van het Vb 2000. Niet gesteld of gebleken is dat die implementatie niet op de juiste wijze is geschied.

De vreemdeling heeft gedurende haar verblijf in Nederland niet voldaan aan de vereisten van artikel 8.13, eerste lid, van het Vb 2000. Ten eerste ontleent zij haar verblijfsrecht krachtens artikel 20 van het VWEU aan haar verblijf bij haar minderjarige kinderen die de Nederlandse nationaliteit hebben. Daarom behoort zij niet tot de in artikel 8.7, tweede tot en met vierde lid, van het Vb 2000 genoemde categorieën vreemdelingen waarop artikel 8.13, eerste lid, van toepassing is. Ten tweede beschikt de vreemdeling niet over voldoende middelen van bestaan en ontvangt zij een bijstandsuitkering. Daarmee voldoet zij niet aan het middelenvereiste als bedoeld in artikel 8.12, eerste lid, aanhef en onder b, van het Vb 2000, waarnaar in artikel 8.13, eerste lid, wordt verwezen.

Gelet hierop en op hetgeen is overwogen onder 3.1., kan het afgeleide verblijfsrecht van de vreemdeling krachtens artikel 20 van het VWEU niet worden aangemerkt als rechtmatig verblijf dat in aanmerking kan worden genomen voor de verkrijging van een duurzaam verblijfsrecht als bedoeld in artikel 8.17, eerste lid, aanhef en onder b, van het Vb 2000.

[ECLI:NL:RVS:2018:1490](https://eur-lex.europa.eu/eli/nl/rvs/2018/1490)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2018, 449

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, 25-04-2018, NL17.13382 en NL17.13384

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Relocatiebesluit EU 2015/1523 5 lid 4 lid 7

Verordening (EU) nr. 604/2013 3 lid 2, 17 lid 1

DUBLINVERORDENING. Relocatiebesluit herverdeling asielzoekers uit Italië en Griekenland. De rechtbank is van oordeel dat verweerder de mogelijkheid heeft om de herplaatsing van eisers te weigeren op grond van de openbare orde en nationale veiligheid tot het moment dat eisers feitelijk zijn overgedragen aan Nederland. Tegen deze weigering staat in Nederland geen rechtsmiddel open.

De rechtbank stelt vast dat de Italiaanse autoriteiten op 31 maart 2017 ten aanzien van eisers herplaatsingsbesluiten hebben genomen in de zin van artikel 5, vierde lid, van het Relocatiebesluit. Aan de besluiten ligt ten grondslag dat Nederland schriftelijk met de overdracht van de verantwoordelijkheid voor de asielaanvraag had ingestemd. In de besluiten staat verder dat eisers zullen worden overgedragen aan Nederland, zodra er een akkoord is van de desbetreffende liaison medewerker. Onder deze besluiten staat ook dat hiertegen rechtsmiddelen open staan in Italië. De rechtbank stelt verder vast dat verweerder op 22 april 2017 op grond van de openbare orde en de nationale veiligheid alsnog heeft geweigerd om de verantwoordelijkheid voor de asielaanvragen van eisers over te nemen. De rechtbank is van oordeel dat verweerder dat mocht doen. Op grond van artikel 5, zevende lid, van het Relocatiebesluit mag verweerder herplaatsing weigeren op grond van openbare orde en nationale veiligheid. Uit overweging 26 van de preambule van het Relocatiebesluit volgt dat tijdens de gehele herplaatsingsprocedure, totdat de overbrenging van de verzoeker is voltooid, rekening dient te worden gehouden met de nationale veiligheid en openbare orde. De rechtbank is van oordeel dat hieruit volgt dat verweerder de mogelijkheid heeft om de herplaatsing van eisers te weigeren op grond van de openbare orde en nationale veiligheid tot het moment dat eisers feitelijk zijn overgedragen aan Nederland. In het geval van eisers staat vast dat Nederland de herplaatsing heeft geweigerd voordat eisers zijn overgedragen aan Nederland. De rechtbank is verder van oordeel dat uit het Relocatiebesluit niet blijkt dat het weigeren van de herplaatsing door Nederland een appellabele beslissing is. In overweging 30 van de preambule van het Relocatiebesluit is expliciet opgenomen dat eisers wel het recht hebben op een daadwerkelijk rechtsmiddel, maar alleen tegen het herplaatsingsbesluit, wat een overdrachtsbesluit vormt, doch slechts om de eerbiediging van hun grondrechten te waarborgen. In het geval van eisers zijn de herplaatsingsbesluiten genomen door Italië. Eventuele rechtsmiddelen tegen deze besluiten dienen dan ook in Italië te worden aangewend en niet in Nederland. De beroepsgronden van eisers over de gang van zaken in Italië dienen dan ook in eventuele beroepsprocedures aldaar te worden ingebracht. Een oordeel hierover staat ter discretie

van de Italiaanse (rechterlijke) autoriteiten. Het is niet aan deze rechtbank om daar een oordeel over te geven. De beroepsgrond van eisers dat verweerder hun herplaatsing ten onrechte heeft geweigerd, zal de rechtbank daarom niet verder bespreken.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:4917](https://ecli.nl/RBDHA:2018:4917)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB2018, 450

MK ABRS, 02-05-2018, 201801240/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59a lid 1

Vb 2000 5.2

VREEMDELINGENBEWARING. De werkwijze die de staatssecretaris hanteert bij het in bewaring stellen van Dublinclaimanten met rechtmatig verblijf is in strijd is met artikel 5.2, eerste en tweede lid, van het Vb 2000 en het verdedigingsbeginsel. De staatssecretaris had de vreemdelingen eerst moeten horen, voordat hij hen in bewaring stelde.

Naar aanleiding van [de uitspraak van 1 november 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:2992](https://ecli.nl/RVS:2016:2992)] heeft de staatssecretaris de werkwijze die hij hanteert bij het in bewaring stellen van Dublinclaimanten met rechtmatig verblijf met ingang van 31 oktober 2017 gewijzigd in die zin dat hij een rechtmatig verblijvende Dublinclaimant voortaan op de locatie waar deze verblijft, zonder voorafgaand gehoor in bewaring stelt krachtens artikel 59a, eerste lid, van de Vw 2000 (hierna: de nieuwe werkwijze). De maatregel vormt daarmee de grondslag voor de overbrenging van de rechtmatig verblijvende Dublinclaimant naar een detentiecentrum, waar het gehoor zo spoedig mogelijk wordt afgenomen, aldus de staatssecretaris. In deze uitspraak toetst de Afdeling de nieuwe werkwijze van de staatssecretaris. Deze uitspraak heeft dan ook betekenis voor andere rechtmatig verblijvende Dublinclaimanten die de staatssecretaris krachtens artikel 59a, eerste lid, van de Vw 2000 en met toepassing van deze werkwijze in bewaring heeft gesteld. [...] Voor de betekenis van artikel 5.2 van het Vb 2000 moet de tekst daarvan als uitgangspunt worden genomen. In het eerste lid van deze bepaling is in duidelijke bewoordingen neergelegd dat een vreemdeling voorafgaand aan zijn inbewaringstelling krachtens artikel 59, 59a of 59b van de Vw 2000 wordt gehoord. Gelet op de Nota van Toelichting bij het Besluit van 23 november 2000 tot uitvoering van de Vreemdelingenwet 2000 (Stb. 2000, 497; blz. 205), heeft de rechtbank terecht overwogen dat daarvan slechts in uitzonderingsgevallen mag worden afgeweken. Het verhoudt zich niet met het voorgaande dat een uitzonderingssituatie als regel wordt aangenomen voor de gehele categorie vreemdelingen die rechtmatig verblijf geniet en krachtens artikel 59a, eerste lid, van de Vw 2000 in bewaring wordt gesteld. Anders dan de staatssecretaris betoogt, heeft de rechtbank evenzeer terecht overwogen dat de door hem gestelde praktische en juridische bezwaren tegen het voorafgaand aan de maatregel horen van rechtmatig verblijvende Dublinclaimanten dan ook geen reden kunnen vormen

voor allen een uitzonderingssituatie aan te nemen. [...] De nieuwe werkwijze van de staatssecretaris verdraagt zich niet met voornoemde arresten van het Hof [arresten van 18 december 2008, Sopropé, punt 49, [ECLI:EU:C:2008:746](#), 5 november 2014, Mukarubega, punt 47, [ECLI:EU:C:2014:2336](#) en 5 juni 2014, Mahdi, punt 45, [ECLI:EU:C:2014:1320](#)] en de daarop volgende uitspraken van de Afdeling, omdat de staatssecretaris er daarbij in alle gevallen van afziet een vreemdeling voorafgaand te horen en hij in voorkomende gevallen de motivering van de maatregel nadien zal moeten aanvullen. [Hieruit] volgt dat de rechtbank eveneens terecht heeft overwogen dat uit de voornoemde uitspraak van de Afdeling van 1 november 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:2992](#), kan worden afgeleid dat de staatssecretaris de desbetreffende vreemdelingen eerst had moeten horen, voordat hij hen in bewaring stelde.

De staatssecretaris kan voorts niet worden gevolgd in zijn standpunt dat hij gehouden is tot toepassing van de nieuwe werkwijze, aangezien hij geen wetswijziging kan doorvoeren die ziet op de staandehouding, overbrenging en ophouding van rechtmatig verblijvende Dublinclaimanten jegens wie nog slechts het voornemen tot inbewaringstelling bestaat, nu de Dublinverordening daarvoor geen grondslag biedt. [...] Gezien het voorgaande mag de staatssecretaris voor de staandehouding, overbrenging en ophouding van rechtmatig verblijvende Dublinclaimanten uitvoeringsmaatregelen in de nationale wetgeving vaststellen, omdat deze geboden kunnen zijn ter uitoefening van in de Dublinverordening verleende bevoegdheden. [...]

De staatssecretaris wordt tot slot evenmin gevolgd in zijn standpunt dat hij de vreemdeling niet de mogelijkheid heeft ontnomen zich zodanig te verweren dat de besluitvorming een andere afloop had kunnen hebben. [...] Omdat de staatssecretaris niet alleen in een individueel geval de rechten van de verdediging van de vreemdeling heeft geschonden, maar thans de rechten schendt in alle gevallen waarin hij een Dublinclaimant met rechtmatig verblijf volgens de nieuwe werkwijze in bewaring stelt, is er geen sprake van een schending waarop [het arrest van het Hof van 10 september 2013, M.G. en N.R., punten 39 tot en met 45, [ECLI:EU:C:2013:533](#)] het oog heeft. Daarover anders oordelen zou betekenen dat het toepassen van de nieuwe werkwijze van de staatssecretaris feitelijk zou kunnen voortduren. [...]

Uit het vorenstaande volgt dat de nieuwe werkwijze van de staatssecretaris in strijd is met artikel 5.2, eerste en tweede lid, van het Vb 2000 en het verdedigingsbeginsel. [ECLI:NL:RVS:2018:1491](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB2018, 451

MK ABRS, 25-04-2018, 201708881/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 8:72 lid 4 b

PROCESRECHT. De rechtbank heeft overwogen dat na medisch onderzoek dient te worden onderzocht of en, zo ja, in hoeverre de vreemdeling kan worden

gehoord. De staatssecretaris betoogt terecht dat de rechtbank ook heeft overwogen dat de duur en uitkomst van dat onderzoek onzeker zijn. Vanwege deze onzekerheid heeft de rechtbank geen aanleiding gezien om een bestuurlijke lus toe te passen, maar niettemin de staatssecretaris wel opgedragen om binnen zes weken een nieuw besluit op de aanvraag te nemen. Dat staat op gespannen voet met elkaar. De staatssecretaris betoogt daarom terecht dat deze beslistermijn te kort is, zodat de rechtbank hem ten onrechte heeft opgedragen om binnen zes weken een nieuw besluit op de aanvraag te nemen.

[ECLI:NL:RVS:2018:1414](#)

JnB2018, 452

MK ABRS, 26-04-2018, 201708371/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 8:75

PROCESRECHT. Om voor kostenvergoeding in aanmerking te komen is niet vereist dat een deskundigenrapport uiteindelijk heeft bijgedragen aan de rechterlijke beslissing.

Volgens vaste rechtspraak van de Afdeling (zie bijvoorbeeld haar uitspraak van 7 februari 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:380](#)) komen de kosten van een deskundige op de voet van artikel 8:75 van de Awb voor vergoeding in aanmerking als het inroepen van die deskundige redelijk was en ook de deskundigenkosten zelf redelijk zijn. Hieruit vloeit voort dat niet is vereist dat een deskundigenrapport over een voor de uitkomst van het geschil mogelijk relevante vraag uiteindelijk heeft bijgedragen aan de rechterlijke beslissing. De kosten van het iMMO-rapport komen voor vergoeding in aanmerking, omdat de vreemdeling dit rapport in redelijkheid heeft kunnen laten opstellen om zijn asielrelaas te staven. [...] Volgens het iMMO-rapport heeft het onderzoek vier uur geduurd, wat de Afdeling niet onaannemelijk acht, en waren bij het onderzoek twee artsen en een GZ psycholoog betrokken. De Afdeling hanteert een forfaitair bedrag van € 121,95 en € 93,60 per uur voor respectievelijk artsen en psychologen. Zij zal de kosten voor het iMMO rapport daarom vaststellen op € 1.350,00, vermeerderd met de daarover verschuldigde omzetbelasting.

[ECLI:NL:RVS:2018:1423](#)

JnB2018, 453

MK ABRS, 03-05-2018, 201802028/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 6:22, 8:75

PROCESRECHT. De Afdeling is thans van oordeel dat indien beroep wordt ingesteld tegen de maatregel van bewaring en naar aanleiding van dat beroep wordt geoordeeld dat de direct daaraan voorafgaande staandehouding, de ophouding of de verlenging van de ophouding niet rechtmatig is geweest maar het beroep tegen de maatregel niettemin ongegrond wordt verklaard, er aanleiding bestaat de staatssecretaris te veroordelen in de proceskosten.

[ECLI:NL:RVS:2018:1498](#)

[Naar inhoudsopgave](#)